

Čís. 14267

Odporuje-li se rozhodnutí ve věci hlavní, lze výrok o útratách napadnouti jen odvoláním.

Vyžádal-li si procesní soud první stolice vyhotovení svého rozsudku a doplnil-li je útratovým výrokem, jest počítati lhůtu k odvolání, s nímž byla spojena stížnost do výroku o útratách, od doručení opraveného písemného rozsudku.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, R I 261/35.).

První soud vyžádal si od procesních stran písemná vyhotovení svého rozsudku a opravil jej usnesením ze dne 4. prosince výrokem, že žalovaný je povinen nahraditi i útraty sporu. Takto opravený rozsudek byl doručen stranám dne 8. prosince. Odvolací soud odmítl odvolání, podané do tohoto rozsudku dne 20. prosince, jako opožděné a stížnosti do útrat nevyhověl, mimo jiné z těchto důvodů. Rozsudek ze dne 22. října doručen byl právnímu zástupci žalobkyně dne 18. listopadu. 20. listopadu navrhl její právní zástupce opravu rozsudku podle § 419 c. ř. s. uváděje, že ve spise byly mu útraty upraveny, nebyly však do písemného vyhotovení rozsudku vepsány. Zároveň předložil doručené mu vyhotovení rozsudku. Usnesením ze dne 4. prosince 1931 opravil první soud rozsudek v odst. I. v ten smysl, že žalovaný Václav P-ý je povinen zaplatiti žalobkyni (také) útraty sporu 693 Kč 80 h a nařídil, aby oprava ta byla vyznačena též na vyhotoveních stranám doručených. Usnesení to s opraveným rozsudkem bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno 8. prosince. Odvolání, s nímž spojena stížnost do výroku o útratách podáno na poštu 20. prosince a došlo u prvního soudu 21. prosince. Podle § 464 c. ř. s. trvá lhůta odvolací 14 dnů a nemůže býti prodloužena. Počíná pro každou stranu doručením jí písemného vyhotovení rozsudku. Předpis ten je kategorický a je jej striktně vykládati. Dlužno proto usuzovati, že návrh strany na opravu rozsudku ve smyslu § 419 c. ř. s. nestaví běh lhůty odvolací, když v tom směru ani § 464 c. ř. s. ani předpisy o opravě rozsudku, ani jiné ustanovení zákonné nestanoví výjimky neb úchyly od zmíněného pravidla, a to tím spíše, když, pokud jde o opravu skutkové podstaty neb o doplnění rozsudku, obsahuje § 424 c. ř. s. ustanovení zvláštní. Ačkoli v případech posléz uvedených návrhy podati je do 8 dnů od doručení rozsudku, tedy v době ještě kratší než je lhůta odvolací, a ač opravu podle § 420 c. ř. s. je provésti tímž způsobem jako opravu podle § 419 c. ř. s. (§ 422 c. ř. s.), ustanovuje § 424 c. ř. s., že jednání o opravě skutkové podstaty neb o doplnění rozsudku nemá vlivu na běh lhůty odvolací. Návrh na opravu rozsudku podle § 419 c. ř. s. není vázán nijakou lhůtou, mohl proto stranou žalující učiněn býti i kdykoli později a nebylo proto nutným učiniti jej právě během lhůty odvolací. Nemohla by proto strana žalující, když sama bez vyzvání doručené jí vyhotovení rozsudku soudu vrátila, dovolávati se ani toho, že jí nebylo ponecháno dosti času k vypracování odvolání ve věci hlavní. Bylo proto odvolání ve věci samé

odmítnouti jako opožděné podle §§ 471 čís. 2 a 474 odst. 2 c. ř. s. v zasedání neveřejném. Stížnost do výroku o útratách spojená s odvoláním je sice podána včas, nebylo jí však vyhověti. Stížnost tu odůvodňuje žalobkyně jen tím, že měl jí býti přiznán celý zažalovaný obnos a v důsledku toho, že měly útraty býti určeny podle toho. Když odvolání ve věci samé bylo odmítnuto, padá tím i uplatňovaný podklad stížnosti útratové.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu žalobkyně, usnesení odvolacího soudu zrušil a uložil mu, by o odvolání rozhodl.

Důvody :

V rozhodnutích č. 8423 a 11688 sb. n. s. byla vyslovena zásada, že, vyžádá-li si procesní soud z úřadu rozsudek k opravě podle § 419 c. ř. s., počíná se lhůta k podání odvolání (§ 464 c. ř. s.) doručením opravného písemného rozsudku. V rozhodnutí č. 9872 sb. n. s. vyslovena zásada, že, změnila-li se opravou podstatná část rozsudečného výroku, jest počítati lhůtu k podání odvolání rovněž od doručení opravného písemného rozsudku. Obě rozhodnutí, zejména poslední, od nichž není důvodu se odchýliti, dopadají na souzený případ, an procesní soud si vyžádal písemná vyhotovení svého rozsudku a opravil jej usnesením ze 4. prosince výrokem, že žalovaný jest povinen nahraditi i útraty sporu 693 Kč. Z § 55 c. ř. s. (úsudkem z opaku) plyne, že výrok o útratách lze za současného odporu proti rozhodnutí ve věci hlavní napadati jen odvoláním, a podle § 462 c. ř. s. prozkoumá odvolací soud rozsudek prvé stolice současně v mezích všech odvolacích návrhů. Neobsahoval-li původní písemný rozsudek vůbec výrok o útratách, nemohla žalující strana tento výrok odvoláním ani napadnouti, byť by i chtěla podati odvolání ve věci hlavní, a nemohla se proto ani rozhodnouti, zda v odvolání má napadnouti i výrok útratový. Týká se proto oprava podstatné části rozsudečného výroku a jest proto počítati lhůtu k odvolání od doručení opravného písemného rozsudku. (Srovnej i rozhodnutí č. 7573 Gl. U. n. F.). To se stalo 8. prosince a odvolání bylo dáno na poštu 20. prosince, tedy 12. den a bylo podáno zavčas.

Čís. 14268.

Vládní nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 Sb. z. a n. o odkladu exekucí proti zemědělcům a nezaměstnaným.

Proti zemědělcům nelze, jsou-li tu podmínky §§ 1 a 6 vl. nař. čís. 142/34 Sb. z. a n., povolití ani vnucené zřízení zástavního práva.

Nebyl-li povinný v exekučním návrhu označen jako zemědělec, měl soudce podle obsahu exekučního návrhu navrženou exekuci povolití a ponechat dlužníku, aby se domáhal jejího zrušení podle § 39 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. března 1935, R I 282/35.)